

DEČKI S SOTLE - 2002

Besedila z albuma Dečki s Sotle

Mi2

**KO BIL SN ŠE MALI PIZDUN
SAMO TEBE TE IMAM
JULIJA
ODHAJAŠ
ROBINHUD POLDA
TRPLJENJE MLADEGA WERNERJA
POMLADNA
JESENSKA
VSEGA JE KRIVA HARMONIKA
TOPLI JUG
FISHY-FISHY
ZDRAVICA (JEBI GA BLUZ)**

KO BIL SN ŠE MALI PIZDUN

Ko bil sn še mali pizdun,
ko pameti nisn mel še nobene,
da s kamenjem po gasi sn šajbe razbijal,
ko v čistih hlačah po njivi sn roval
in sosedom črešnje sn žr.

In danes mi rečejo mati:

»Hej, butl stari,
ka si do zdaj si v življenji ustvaril,
če ne bi blo mene, za grabo bi spal
in hrastovo lubje bi žr.«

SAMO TEBE TE IMAM

V malem kraju, v mali ulici
stal je mali nočni bar,
tam si dobo, če si bil fejest sam,
ljubit že za mali dnar.

Glavna faca pa je bil Madžar,
ki je tam tu pa tam igral,
znan je špilal samo en komad,
pa še tega bol naspou.

Samo tebe te imam,
samo tebe te ne dam,
samo s teboj se poljubljava,
samo s teboj se igram.

Samo tebe te imam,
samo tebe te ne dam,
samo tebe sanjam noč in dan,
ko sma skupaj, nisn sam.

Bil sn tiste lete dosti sam,
pa sn rad zahajal v bar,
včasih sn si samo spil par piv,
včasih sn kaj odpelal.

On Madžar pa je še kr igral
en in isti fauš komad,
res ni bil najbolj za muziko,
jo je mel pa strašno rad.

Samo tebe te imam,
samo tebe te ne dam,
samo s teboj se poljubljava,
samo s teboj se igram.

Samo tebe te imam,
samo tebe te ne dam,
samo tebe sanjam noč in dan,
ko sma skupaj, nisn sam.

JULIJA

Sindikalni blok, mala garsonjera,
na vratih zlata ploščica: Julija Mašera,
na drugi strani ključ v kraljestvo domišljije,
prve učne ure iz fizionomije.

Dolga vrsta mladih lic,
lačnih velikih resnic,
šopki belih krizantem
v Julijin objem.

Moja Julija ni se bala teme,
moja Julija je mela rada krizanteme.

Baje bila je enkrat nesrečno poročena
in v svojem pravem bistvu nikdar potešena,
samotni dnevi vrstili so se v nizu,
si vzela je ljubezen, ki bila je blizu.

Dolga vrsta mladih lic,
lačnih velikih resnic,
šopki belih krizantem v Julijin objem.

Moja Julija ni se bala teme,
moja Julija je mela rada krizanteme.

ODHAJAŠ

Odhajaš, ne da bi dotikala se tal,
povej mi vsaj razlog, da manj mi bo žal.
Odhajaš, pogled daleč vstran si uprla,
nisi te sorte, da bi se ozrla.

Jaz pa hrepenim tako zelo
po sprehodu čez tvoje telo,
in okrog sebe razgrizem vsa ogledala,
v njih ni več tega, kar bi nekoč lahko prepoznala.

Odhajaš, v grlu lomi se krik,
zaprta so vrata, za vratom je štrik.
Odhajaš in zdaj res vem, kaj je nemoč, kaj je samota, kaj bolečina,
kaj žalostni Tonč.

Jaz pa hrepenim tako zelo
po sprehodu čez tvoje telo,
in sam sebi ostajam najboljši sovražnik:
Ša-la-la-li, ša-la-la-la, življenje je praznik.

ROBINHUD POLDA

Je blo že mnogo pesnitev o raznoraznih ljudeh,
ki so tak al drugače poskrbeli za smeh,
par od njih tudi v verzih našega benda,
no, edn je bil še posebej legenda ...

Robinhud Polda je rad mel otroke,
svoje, pa tudi iz druge roke,
nas povabo je pet, šest mulcov v gostilno,
dal postrečiti na mizo pijače obilno,
pa kake kremšnite za one bolj male
pa pol še po vinjak za one ostale.

In je pravo nam štorije take, drugačne,
da so uhe cvetele in ustne drhtele,
so nam misli mladostne herojev ble lačne,
pa le runde so pridno pred grlo letele.
Smo menli se pol še kak mesec okoli,
da visoko kotira med našimi idoli.

Robinhud Polda!

Drugač je bil tišler, prefrigan ko strela,
sposobn za stvar, al mu ni blo do dela,
za posl bil zmir, je prišo, se zmeno,
vzel mere, zračunal, narisal, oceno,
skasiral vnaprej vse od vrat do sekreta,
no, na konci nisi vidau ne dnarja ne parketa.

Pa ni tega delal iz hudobije,
bolj nekak pod vplivom filozofije,
ki ma korenine tam v Sharewoodski hosti:
»Vzemi bogatim – se majo dosti!
Pol pa daj revnim, no, če revnih glih ni,
pa sam si obdrži, se ne smrdi.«

Robinhud Polda!

Ej, bil je umetnik na svojem področju,
ko enkrat se znašo je na območju
kozjanskih gostiln, s kolegom, brez dnarja,

je reko: »Boj tiho, boma pila ko carja!«

Za šankom naročita za uverturo
dva špricerja, Polda pogleda na uro
in reče nervozno: »Joj, čvajima tu,
problemov pa tak, da ne vem, ki bi začel.
Mam doma šleper suhega hrasta,
poceni bo šel, moram splaćati tasta.
Deske pa fosni, vse prvoklasno,
ti rečem, da ftegnem, zaslužo bi masno.«

Obstal je požirek v grlu prisotnim,
ob misli na priliko neponovljivo,
začeli naenkrat ponujat pijačo –
polliterske špricerje, viski pa pivo.

Po dobrih treh urah pijanščine silne,
kozjanskemu narodu kompatibilne,
sta komaj uspela zginit domov
in čisto pozabla pustiti naslov.

Robinhud Polda!

Slaba stran vlkih podvigov je v tem,
da človek se težko prikrije očem
radovednim, pa so mu z odkrito favšijo
en lep dan poslali na dom policijo.

Še pravi čas Polda iz svojga balkona
zapazi pred blokom organe pregona.
Jim stopi naproti po štengah: »O, zdravo,
pa ja niste prišli po tisto barabo!?
Štuk višje stanuje in se mi zdi,
da sn ga slišal, kak sladko smrči!«

»Joj, se res, fantje, ko ste glih tu –
moj avto mi prejle ni pa ni vžgal.
Al bi malo porinli, veste, se mi mudi,
grem v bolnico k ženi, ji nesem stvari.«

So vprli se mladci krepostni veselo:
»Pomagati bližnjem je naše načelo!«
Pa so ga tišali, dokler ni vžgal,
prijazno pomahali, ko je spelal.

Robinhud Polda!

Novi je veter zavel po deželi,
prej najbolj rdeči so v cirkvo hiteli,
naenkrat si lahko odpr trgovino,
si kupo mercedes in nepremičnino.
Da bi ga tranzicije tok ne obšel,
je Polda v podjetniške vode hitel.

Se je odločo, da bo šel na veliko,
tam v Bistrici našo no staro fabriko,
jo zrihtal v super prodajni salon
pod sloganom »Praktično vse za vaš dom!«
Vsi proizvodi za manj ko pol cene,
naenkrat ni mel konkurence nobene.

Končno je delal to, ka je zmir htel,
bogatim jemal, za revne skrbel,
seveda ob vsem tem še malo za sebe –
vsak človek ma pač neke svoje potrebe.
Po svoji humanosti ratal je znan,
da mu je ob priliki sam g. župan
izročo priznanje častni občan.

Če robo prodajaš dosti ceneje,
ko si jo nabavo, kmal prideš do meje,
ki se ji uradno reče stečaj –
upniki hteli so dnarje nazaj.
In kot da nesreča ne bi dosti bolela,
mu je trgovina neko noč pogorela.

Takoj so vsi vedli, da sam je zažgal,
pol ko je vse kao zavaroval,
da je dobavitile okoli prnašal,
da ni blo računa, ko bil bi ga plačal.
O tem, da je mel kake dobre namene,

kmal ni blo več slišat besede nobene.

— —

Ej, ljudje so pač ovce, kam gre en, grejo vsi,
tis, ko misli drugače, ponavadi zvisi.
Polda bil je en teh, ki se je probal boriti,
vsem pravilom navkljub kako stvar spremeniti.
Žal no par let prepozno, Levjesrčni je vmr
in okrožni sodnik je Poldeka zapr.

TRPLJENJE MLADEGA WERNERJA

Gledal sn ji v oči
v mali črni zenici
ko je htela, da ji dam
malo sladkih sanj.

Pisalo ji je v očeh
govoril je njen nasmeh
da bi rada sladkih sanj
sanj za dober dan.

Malo sn pretežno vrat
segno z roko po tobak
jo pobožal po laseh
ji poslal nasmeh.

Vzela ga je od boga
ko darilo od Mi2
in nadaljevala svoj
neizprosen boj.

Ljubila me je kleče
reko sn ji dekle, le!
Vprašala je, kak ji gre
reko sn ji dekle, eh!

Pa sn mero posteljino
ji računal prostornino
se spominjal lepih časov
smučarskih in fuzbal asov
Cicciole in Pamele
beder tovaršice Jele
najbolj nemogoče poze
za ubijanje nervoze.

Ljubila me je kleče
reko sn ji dekle, le!
Vprašala je, kak ji gre
reko sn ji dekle, eh!

POMLADNA

Spet je v deželi pomlad
deklicam so zrasle perutničke
mlade mamice potiskajo vozičke
še jaz sem si zaželel....

Da bi šel na klopco k tebi sedet
si pod toplo sonce srček gret
da naenkrat rad bi mel cel svet
a koga prav posebej

In ker ne vem kaj si v resnici
Zvabiš s plahimi me lici
Ti šepnem nežno na uho
princeska moja pojdi z menoj

In pod kakšno staro lipo
kjer čebele nabirajo med
naročil bi si hladno pivo
in tebi kupil sladoled

Pol pa najbrž do kina
Celje žal živalskega nima
A za Perfect day je dobra rima
In potem domov

Saj kmalu bo v deželi zima
In kdove kje boš takrat ti
Zaman se grel bom s čašo vina
In čakal na poletne dni.

JESENSKA

Vikend v septembru,
že drugi dan dežuje,
zunaj je Amerika,
Amerika žaluje.

Od prvega bistroja
naprej je paranoja,
zgledam ko ovratnik
starega sakoja.

Spet se je na koščke moj ego razpal,
spet bi si najrajši metek v čelo pognal,
spet se mi tak gravža, da bi dušo skozljal,
spet bom nekaj cajta bolj kurčevo spal.

Kje si, Brus, ko je mus,
kje si, Bog, ko gre na jok,
kje si, Rambo, za obrambo,
kje si, Stres, ko gre zares?

Samodisciplina
moja ni vrlina,
spet se kakor farsa
ponavlja zgodovina.

Krokar v možganih
vabi na gostijo,
čas je za pagata,
čas je za partijo.

Kje si, Brus, ko je mus,
kje si, Bog, ko gre na jok,
kje si, dekle, ko te nucam,
zmatran sn, naj te ne trucam!

VSEGA JE KRIVA HARMONIKA

Cesta je kurva, so vedli že naši ta stari,
pa ko so se res bolj poredko kam pelali.
In tisti konštruktor, ko je Tomosovi štirki
v osnovi predvidau samo dva kolesa,
je pripomogo, da je Vinko prehitro se seznanilo,
ka te čaka, ko prideš pred nebesa.

No, tam je pol spet ena čis druga zgodba,
s kero vam ne bi zdaj tratali cajta,
ko itak, ko berem te svoje razprave,
se sam sebi zdim ko na prokleta čvajta.
Blo je pa tak:

Nedelja je sam po sebi fejest sparn dan
in ni čudno, da je Vinko (prejšnjo noč se ve nažgan)
s pivico miril želodec pred govejsko župo
in poslušal po željah nekaj o sreči in obupu.

Kmal po južni in obvezni slabi urici sieste,
ko je sonce ravno stoplo v svojo boljšo polovico,
je porino APN na skrajnem desnem robu ceste
in s harmoniko na hrbti odhitel na veselico.

Vsega je kriva harmonika,
da Vinkota več ni,
vsega je kriva harmonika,
da Vinko v črni zemlji spi.

Sonce je sijalo, da se je ljudem smejalo,
ej, je Vinko hitro našo sebi dobro kompanijo,
vino je blo pitno, od odojkov je dišalo
in ni čudno, da je kmal blo več ko pol ljudi adijo.

Parkrat so se stepili, ampak ni blo neke sile,
par modric, čeljust in zob, pa malo strgane obleke,
bojda vse zaradi tipa, ki je šou skrivaj pokazat
svoji švogorci v avto nove najlonske prevleke.

Takle, pod večer, ko so odhajali še zadni
in je društvo kmečkih žensk zaključilo blagajno,
je ostanek žejnih duš obšel občutek nenavadni,
Vinko pel je in igral čisto drugač ko običajno.

Kot bi sluto, da bo že čez slabe štiri kilometre
s svojo štirko, maligani in harmoniko na vrati
na ovinku, ki mu je od nekdanj šou na jetre,
zapelal direkt v mejnik, ki tam res ni mel kaj iskati.

Vsega je kriva harmonika,
da Vinkota več ni,
vsega je kriva harmonika,
da Vinko v črni zemlji spi.

TOPLI JUG

Je potegno tam konec septembra
topli jug čez pospravlene njive,
da sn pluno ni hrkl čez ramo
in poplakno iz sparjene pive.

Tak sn s teboj sedel svoje cajte,
dokler nisi začela iskati
nek odgovor v tem prokletem vetri,
ko ga jes kao nisl znal dati.

Bla je čudna jesen tisto leto,
mošt je vrel nenormalno počasi,
da jih je enih par še z vreznim
obviselo na prvi na terasi.

Tudi tebe je nekaj nosilo,
ko da skos bi bla malo zadeta,
sn si mislo, da te bo minilo,
tak ko mineta gips in longeta.

Je september zamenjal oktober
in mi vrno no malo vedrine,
spet sn spal s tvojo glavo na rami,
spet se zbujal brez žolčne kisline.

Spet sn sanjal, da bi kdaj mogoče
lahko s teboj štel najine otroke,
kak vas vozim za praznik v McDonald's
z novim golfom za smešne obroke.

Te pa je na vsem lepem potegno
mimo hiš topli veter jeseni,
da si stekla za njegovo sapo
in se nikdar več vrnila k meni.

Rad si spijem na stare spomine,
rad si spijem kr tak iz navade,
rad mam sonce, ko vzide nad bregi,
še Rode se mi včasih dopade.

Ko pa tamle okoli septembra
v vas prnese šum toplega juga,
se vsedem na klop in si mislim ...

FISHY - FISHY

Pod Bočom je stala
se slive držala
je k sreči bla trezna
drugače bi pala.
Sliva, ne Iva!

Pod slivo je stala
se japke držala
je hruško pojela
po bezgi prdela

Aaaaa, tako je življenje.

Mali mucek
je obstal na cesti
in se spomno
zadovoljno presti
ni ga vidal
kamionar Ivo
ko je hital
k Zupanci na pivo.

Aaaaa, tako je življenje.

ZDRAVICA (JEBI GA BLUZ)

Jebi ga, vsaki ne rata,
tudi jes sn mislo, da bom fuzbaler,
mama, da bom tak ko ata,
teta Tončka pa, da bom frizer.

Jebi ga, vsak ni za šolo,
se, kdo bi delal, če bi vsi bli tam,
za knjigo rabiš najprej močno volo,
za močne roke pa je dosti kramp.

Jebi ga, vsak ni za babe,
si pač mogoče mal drugač spojen,
sej, ki so babe, pridejo težave,
da pol se vprašaš, kdo je bolj navden.

Jebi ga, vsak nima dnarja,
e, na to bi mogo mislit malo prej,
bi šel za advokata al za farja
al pa bi švercal koga kurca preko mej.

Jebi ga, vsak nima sreče,
no to je bojda hujše ko božjast,
ne vem, vse, ka ti lahko rečem:
če se še kdaj rodiš, bodi rajši hrast.